

СОДРЖИНА

- 1.АЈДЕ БАРЕМ СЕГА
- 2.АКО НЕКОГАШ
- 3.АКО
- 4.АПРИЛ
- 5.БАЛАДА ИЛИ БАЛАДИ
- 6.БОЕМ
- 7.ДАЛИ
- 8.ДЕЈГИДИ
- 9.ДЕНОНОКНА НЕИЗВЕСНОСТ
- 10.ДЕТЕ НА ТИШИНАТА
- 11.ПОГЛЕД
- 12.ПРАШИНА СИТНА
- 13.ПТИЦА
- 14.СИВИЛО
- 15.НОВА ЕРА
- 16.СЛУГА НА ВРЕМЕТО
- 17.ТЕАТАР
- 18.СЕКОГАШ
- 19.СПОКОЈ
- 20.ТРЕПЕТ
- 21.БАЈКА НЕПРОЧИТАНА
- 22.БЕЗЛИЧНОСТ
- 23.БЕШЕ ЗБОР
- 24.БЕШЕ ТОА
- 25.БУИЦА
- 26.ВЕТРОМИНА
- 27.ГНЕВ
- 28.ГРОБНИЦА НА ЛЉУБОВТА
- 29.ГРЧ
- 30.ДОБРО УТРО
- 31.ЕХОТО НА ДУШАТА РАНЕТА
- 32.КРУГ НА ИМАГИНАЦИЈА
- 33.НИМФА
- 34.ЗАЛУДНО
- 35.УТРИНСКА РАДОСТ
- 36.ИСПРЕВРТЕНО
- 37.КРИКОТ НА ДУШАТА РАНЕТА

38.КРУГ ВОЛШЕБЕН

39.ЛИТИ ПАРТАЛИ

40.ЛУДО ВРЕМЕ

Ајде барем сега

Во ноќите празни ме посакуваш
Во дните сиви ме презираш
Но сепак тркалото го вртиме
И насмевки лажни делиме.

Ајде барем еднаш биди искрена
И љубовта ти воскреснија
Несакам солзите да ти ги гледам
Од усните сакам да ти ги пиам

Нема да дам бурата да те понесе
Во едно ништо те однесе
Обидисе барем блесок да создадиш
Кога стојам пред тебе

Не барам да ме сакаш
Дозволими да те сакам
Небарам да ме сакаш
Дозволими да те сакам

Ако некогаш

Ако и некогаш од ова место
Ја снема маглината
И ги избистри очите
Кои сега се матни
И само болни погледи праќаат
Ако и некогаш го снема ова сивило
Од ова место
Тогаш
Знам добро
Дека повторно
Утрото со насмевка ќе се чека
Со добро утро ќе се поздравува
А не како сега
Сет клетва да се фрла
Со трепер да се дочекува
Трепер
Кој катадневно
Во душата само скрама фаќа
Само скрама прави
Ако и некогаш
Знам дека шепот тивок е
Знам дека само празна желба е.

Ако

Ако песната е лек за душата

Ако зборот е мевлен за раната

Тогаш

нека раната пишува додека снеможи

Тогаш

Нека усните мрморат

Додека снеможат

Додека папсаат

И кога хартијата ќе се потроши

И кога воздух ќе сема

Тогаш

Небото нека се отвори

Мир да даде.

Април

Април и дождот
Спомените и солзите
Паѓаа непрекинато
Се раѓаа одвереме навреме
Само капките
Кои се тркалаа заедно
Со само една солза
И го направија Април побогат
И земјата повлажна
Вировите подлабоки
Април и дождот
Да тоа беше само
Пролетен и краток
Брз и силен
не
не личеше на бура
тоа беше
април и дождот
во пролета.

Балада или Балади

Те запознав во соништата
Знаев дека сонувам
Те имав во сегашноста
Знам дека постојам
Те изгубив во иднината
Знаеш дека не постојам

Не е ова само празна фраза
Не се ова само празни зборови
Или нечиј пророштва

Кога ветерот го слушав
На гранките им раскажуваше
Во балади ги претвораше
На идните генерации им ги оставаше

Балада
Или балади
За нечија љубов
Балада
Или балади
За некое постоење.

Боем

Тивките и нечујни чекори
Се спуштаат на уличната калдрма
Несакајќи д аја вознемират
Нокната тишина
Крадешкум се отвара
Дрвениот капиџик
Но
Бесрамноста на зарѓаното резе
Со својот продорен звук
Го најавува доаѓањето на нокниот Боем
Кој с евраќа
Од уште една животна авантура.

Дали

Дали

Го прашувам небото и понатаму ќе свети сонцето

Дали

И понатаму месечината ќе ја грее ноќта

Дали

И понатаму овие улици чекори ќе ги газат

Или и тие

Веќе се недостојни и правот да го кренат

Дали кога требаше

Итаница да сторат, спорото го одбраа

Дали

И очите веќе виделина имаат

Или мракот под закрила ги зеде

Дали

Празните зборови храна ни станаа

дали

Дејгиди

За миг пролета иднината
 И сега како минато едно
 Знам ја гледаме
 Лити не стори
 Што сништа ни однесе
 Што солзи ни донесе
 Незнаевме
 Ете тогаш
 Кога како деца
 Со радост ги гледавме
 Чунки зелени сме биле
 Небаре сега
 Кога ете лити сме
 Созреавме
 Туку зборот да се речи.

Напати
 Од камен на камен одиме
 Итаме
 И зборови ете кажуваме
 Некој знае дека празни се
 Некој со верба ги зема
 Итаме од камен до камен
 Итаме кон иднината
 Камења станавме
 Камења ладни неизвајани
 Нема лика да видиш
 Само камења

Зборови едни
 Што во дамнина ечеа во ушите
 Дека литиста страшна била
 Дека литоста грозна била
 Ги кажуваа
 Премногу излитени
 И исплашени од минатото
 Стравот саде кај нив бликаше

Стравот чиниш ги храни.

Паметам
Кога со зората трка правевме
Кога со мугрите се прегрнуваме
Насмевки делевме
Разменувавме
И катадневие врвевме
Живот бликаше
Од секоја пора наша
Еве
Сега утрото не прегази
Пладне дојде
А очите не се отвориле
Уста само мрмор прави
Дејгиди дејгиди.

Деноноќна Неизвесност

Од самракот до мугрите
неизвесноста се вовлече
со темнината се закити
со сенки се завлече

на звездите бајки им кажуваше
на месецот сказни му покажуваше
што скитникот ги створил
со стравот што го чувал долго

со муграта замина
во повор се сокри
да исчекува повторно

зракот утрински ја исплаши
белината ја истера не за долго
вревата од врвешот не ја сакаше
време страшно беше
та за крвник свој ја имал

низи од мигови се создадоа
во алки бесконечни се претворија
што самракот со муграта ја врза
што муграта со самракот ја заврза
спој створија
нераскинлив.

Дете на тишината

Кога ноќта се распара на пола
 Знам крикот кој се разлеа и
 што одекна некаде во некое пусто место
 што родилка млада го стори
 И детето на тишината го роди
 Во душата му ја всади
 И во дамарот му ја смести
 До века да ја носи
 Постојано како крадец да ја кради
 И милувања тажни да и дарува
 Во ноќи идни постојано ќе ја бара
 Спасот свој таму ќе го гледа
 Тоа
 Детето на тишината
 што царството ќе го смести
 И господар ќе биди
 Поклоници нема да му требаат
 Само времето придружник е
 Тоа
 Детето на тишината
 ќе царува деноноќно

Поглед

Дај ми го погледот само за еден миг
да запловам со часов иден што го заробив
тивки таласи ќе створам
не бура да биди
сал тивок шумол ќе се слуша
дај ми го и неплаши се
злбнициве евеги тука се
сакаат да го украдат
имам амајлија створено
во таен дамар ја чувам
само за овој миг.
дајмиго и волшебство ти ќе видиш
што ум човечки не го замислил.
што очи човечки не го виделе
дај ми го погледот евего времето врви
часот минат ќе стане.

Прашина ситна

Небото ќе прозбори
со гласот на грмотевицата
земјата ќе замолчи
преморена е од викотници

реките жуборот ќе го замрзнат
сила немаат за текот
ветерот виулица ќе стори
за игра ќе ги има

гората живот ќе смири
мртвило ќе распостели
рик немо ќе фати
вик во ехо се губи

а виновникот
каде ли чмае
или
повторно
со гордост на стена затане
за дело свое да види
во миг
горд ќе биди
во час
очаен ли е
во деноноќие
прашина ситна стана

Птица

Со мртвата птица замина и песната
беше ранобудилка
еве утрово е тажно
или капкиве дожд се поладни
мракот беше превесник
гласот на смрта
светулките околу фенерот
танцот не го играа веќе
замреа
и злокобно зуреја
беше дел од јатото
најгласната
највеселата
со криљата и воздухот сетики
ете го тераше да трепери
другари неразделни беа
тишината
и молкот насекаде
поздравот последен
мртвата птица
песната
молк
тишина
се до некоја нова птица.

Сивило

Овие луѓе сверови
кои знам човечки ликови носат
евеги повторно ноќва
дошле повторно
душава на парчиња да ми ја раскинат
сакаат тие
тука во ништавилово
болниот лелек на душата
сласт за нив е голема
врескаат толку силно
што и мигот иден е болен
во безнадежноста
реката сакав да ја преминам
но ход вели паричка немаш
беден си
бедници не пренесувам
оди во блатото на човечката беда
еј ти смртнику таму удависе
имаш уште денови за броење
оди
зошто бесот го чувствувам ми доаѓа
и ти не би сакал да ме видиш бесен
оди
и не ми го троши времето мое
отидов со мисла кон утрото
но искра во око не светна
само сивило се распосла
сивило вчерашно.

Нова Ера

Морето на желби пресуши
сега
во новата ера
книгата на лудоста ја пишуваме
крвта е најдоброто мастило
пушката најдоброто пенкало
некои нови пишувачи се
вели старецот во близина
млади и незрели
со отров задоени
на млеко се гнасат
мракот го сакаат
од белина бегаат
не
ова мора да е приказна
приказна што ја раскажува фантазер
кој ете со осаменоста другарува
или можеби
некој ецентричен научник
ете времето го искривил
текот го сменил
или можеби е само лош сон кошмарен
весникот утрински ме разубедува
црната хроника
со трупови е полна
неверувам
но
ова е новата ера.

Слуга на времето

го пронајдов неродениот час
и го прегрнав силно
недојденото време
копнеев веќе долго за него
и сега
кога го имам во прегратките
станав се*ичен
го сакав само за мене
ветерот злокобно ги носеше молбите
молбите на многумина чекачи
да го пуштам од прегратките времето
но се*ичноста
со секоја слушната идна молба
стануваше се поголема и поголема
се молев на времето сега
слуга негов да бидам
и во вечноста
и само мој господар да стане
но молњата што севна
го распара небото напола
порака јасна напиша
времето е ничие
времето е сечие
оставиго нека врви

Театар

КОга како деца
 ќе седневме сложно на камењата
 за кој мислевме
 дека јунакот Марко ги наредил
 чекавме да дојди
 старецот белокош
 знаеше тој
 навистина умееше
 приказни чудни и убави да ни раскажува
 дојде
 одникаде и одеднаш
 мислевме дека од некој камен излезе
 седна и приказната ја почна
 Животот
 е само еден Театар
 ние сме статисти а некои споредни и главни глумци
 декорот некој друг ни го прави
 а текстот некој друг ни го пишува
 кога си дете
 ти си само статист
 ги гледаш главните ликови
 и сонуваш
 сонуваш и ти еден ден да бидеш
 главниот актер
 кога си во младоста
 љубовта те обзема
 и тогаш не ти е важно
 дали си главен или статиста
 важно е да си учесник во театарот
 но кога љубовта ќе те освести
 тогаш веќе ти почнал вториот чин
 некогаш ја играш улогата што не ја сакаш

иако е главниот лик
но сепак знаеш дека си само статиста нем
го изговараш текстот
онака рутински
третиот чин
тоа е посебна приказна
тогаш мислиш дека играш
сериозна улога
а сите се смеат
небаре дошле на комедија да гледаат
четвртиот чин е само една трагедија чиста
многу малку солзи
и завесата се спушта
светлата се палат
и сите си одат по својата патека
ќе ја раскажеше приказната старецот
и како што ќе дојдеше
така и си одеше
а ние седевме на камењата
и понатаму споревме
дали марко јунакот ги наредил

Секогаш

Секогаш

кога и само ќе го погледнам небото
неможам а да не помислам
колку ли беше вчера убаво
синилото насекаде распослано
се преливаше со белината

секогаш

кога и чекорот ќе го пуштем по улица
слушав тивко но искрено
добро утро
колки ли бесе вчера искрено
само тапи погледи
изгубени погледи
И мисли хаотични
ете тоа е денес

секогаш

кога спртоти ветерот стоев
волшебни симфонии слушав
кои се мешаа со нежните удари на езерските бранови
сега само злокобно завива
навестувајќи ја бурата која етеја ползи
носена од некој тајни но моќни бранови
злокобен е ветерот и затоа брзам во планината

секогаш

кога планината ја гледав
врвовите ги барав
со снегови вечни прекриени
сега само виеш волчи слушам
И крикови подземни
од болка планинава ги ствара

секогаш

Спокој

Се изморив од грабање по ридиштата
Кои само болка правеа
Папсано и изморено седнав на ледината
Каде само осамени птици тажни песни пееа
Со поглед сега ја гледав реката
Која некои филозофи ја викаа река на животот
Не течеше така брзо
Ја немаше буицата сега здивено да потече
Ги немаше пенливите бранови брегот да го милуваат
Ги немаше и препреките што овде онде наидувааше
Сега беше некоја мирна река
Повеќе ми наликуваше на поток
Ја гледав и сега вече неznam каде е изворот нејзин
Да се вратам и да видам
Можеби нешто го попречува вода да фрла
Реката да ја наполни
За весела да биди и пенлива да е
Силата со секој миг ја снемувам
Само седам на лединава
Птиците една по една си одат
Тишината полека ја насулушнувам како доаѓа
Некој спокој со себе носи.

Трепет

Посака моја мила
треперот да го разбранува воздухот
посака
допирот нежен да го запре времето
посака
на сводот вечен звезда непозната
како тебе да блеска
посака
на птицата преселница што на југ оди
мислите тажни да и ги дадеш
некаде далеку во длабоките океани да ги удави
посака
мигот вечен да биди
вечноста миг да види
посака
сонот недосонувач стварност да биди
посака
на желбите крај да нема..

Бајка Непрочитана

Ја напишав најубавата бајка за тебе
 Но ти никогаш не ја прочита
 Не ги отвори никогаш вратите на твото срце
 Не ја погледна никогаш месечината
 А таа моја принцезо секогаш блескаше за тебе
 Грееше волшебено и заносно
 Ги мамеше пеперутките мали
 Ги тераше неуморно да играат крај фенерот
 Кутрите попусто си ги гореа крилцата
 Ни светлоста не ја гледаше која прозорот ти го осветлуваше

Направи бедеми дебели со молкот твој
 Ни најубавата серенада што ја пеев не ги сруши
 Струните на гитарата до прскање се затегнува
 Од свирката која ја свирев
 Не ги слушна акордите што ги пуштав со ветрето

Жагорот на улицата ме мамеше
 Стоев да го слушнам чекорот твој
 Постојано брзаше како потоците планински
 Погледот го пушташе некаде напред каде не бев јас
 Моја принцезо од бајките мои напишани
 Никогаш непрочитани.

Неуморен пишуваач сум
 Ќе пишувам се додека сила имам во мене
 Неуморно ќе чекам барем една бајка да прочиташ
 Моја принцезо од бајките непрочитани

Безличност

Мислев кошмар ноќен е
Ќе мине некако
Гледам стварност е
Та јас сум ти бил
Само еден осамен пишувач
Кој лута во безнадежноста
Како збор го ставам
Но крикот до мене слушам стварен е
Крик од една душа ранета
Крик за една мртва надеж
Листот се исполни
Врисоците се многубројни
Нов лист правам
Тоа се дните изгубени
Ги има стотици
Викот страотен е тоа
Доаѓа од понорот
Што наивноста ги фрли
Пишува брзо
Времето молскавично одминува
Папсан целосно
Ете го фрлам пенкалото
Се препуштам на безличноста.

Беше збор

Господареа еднаш
Зборовите милозвучни
Што сал сласт во часот носеа
Но времето незпирливо
Течеше и ечеше
Се менуваа облаците
И бури носеа
Некаде почна како приказна
Но малкумина ја разбраа
Одвреме навреме
Телал ќе се јавеше
И повторно зборот го носеше
Но жарот го немаше
Кога бурата ќе почнеше
Не веруваа дека повторно сонцето ќе го видат
Викаа телалите
И во наследство зборот го осатаваа
Голем
Колку окото што гледа
Мал
Колку зрно песок
Силен
Колку бесот земјин
Слаб
Колку вејката на ветерот
Ете
Беа илјадници зборови
Беа стотина зборови
Беа малку
Остана уште еден
Сам и осамен.

Беше тоа

Беше тоа ноќ темна и густа
Не не беше тоа ден голем и светол
Не не не простете
Тоа беше деноноќие
Не не не тоа беа повеќе деноноќија
Ги нарекоа некрстени денови
Денови кои само наликуваа на другите
Денови
Кога човекот ги вади криљата ангелски
Излегува од лушпата своја
И гу пушта демонот надвор
Кој ститкан во некоја мисла демнел
Велат
Да направи злодело некое
Да испогани место некое
Да донесе немир некаде
Но сега простете
Зарем останатите денови се подобри.

БУИЦА

Тоа беше буица
Што знам вчера беше мирна река
С таласи заносни
Сега евеја парчиња носи
Од срце скршени
Здивела
Јадови има сега таа
И болка
Кога ли кутрата ќе се смири
Тешки се парчињава
Рибите ја молат
Врбите ја галат
Бесот и го мират
Деноноќие ќе мине
Во мирнотија своја ќе влезе
А зошто токму ова утро
Мораше буица да стане
А зото токму ова утро
Здивена да биде
Еве парче едно ќе земам
Полесно да и биде
И бран нека стори
Нека заплискува нежно
И брегот нека го буди.

ВЕТРОМИНА

Евеме повторно на ова осамено место
Каде ветриштата тањите ги откриваат
Ги слушналенекаде
Којзнае каде
Којзнае кога

Ветрето тивко што како шепот гали
Љубовните авантури ги раскажуваше
Пролетниот ветер што сал немир буди
За осамениците кој ги сретнал раскажуваше

Само бураата евеја молчи
И трпеливо чека некој да ја праша
Преголем товар носи
И не знае од каде да почни

Ајде кажи барем една случка
Вели клокотот немирен во потокот
Зарем онеме од силата твоја
Или само напразно ти се плашат

Не си во право
Јачекам сестрами луњата
Заедно да пееме
Па да видиш тогаш
Кој напразно зборува

Гнев

Незнам дали сум добар раскажувач
или само осамен запишувач
ете на туѓи судбини
но сега во зорава рана
кога петелот го најавува денот нов
и им ги затвара вратите на демоните
неможам да ја премолчам приказната
за гневниот човек
кој ја мразеше ноќта повеќе од се
тогаш душата му се делеше на две
едната половина милна и кротка
понизно ќе клекнеше
молитви боженствени кажуваше
и спасение бараше
другата половина
дива и непокорна
зла и опака само гадости кажуваше
и на сласти изопачени мислеше
на светот плукаше
и од света вода се плашеше
кога утрото со светлината ќе дојдеше
повторно душата цела се правеше
но човекот гневен
гневот не можеше никако да го смири.

Гробница на Љубовта

Гробница на љубовта
стана очајното секојдневие
бедниот живот
секојдневните грижи
ги газеа и валкаа
возвишените чувства
го нема блесокот во очите
искрата некаде се сокри
сега тагата царство изгради
бедем цврст од бигор направи
наместо крв
потоци од јадови течат во вените
воздишките на перницата
сни кошмарни ги заменија
насмевката слатка
прекор од устата ја избрка
спомените драги
сега солза осамена ги бриши

ГРЧ

Секогаш
 Кога и едно лице насмеано ќе видам
 На сокак
 Себеси си зборувам тивко
 Добро е
 Не си осамен
 Во надежта има и други
 Кои слепо веруваат
 Кои ја бараат
 Погледниги
 И тие ги шират усните
 Болката во себе ја кријат
 Главите гордо ги креваат
 Погледите према небо ги праќаат
 И чекаат
 Искуваат
 Надежта да ги види
 Надежта да ги најде
 Со насмевката ја мамат
 Со насмевката патот и го покажуваат
 Не си осамне
 Себеси си зборувам тивко
 Ги има повеќемина
 Ја шират насмевката
 Го кријат грчот на лицето.

Добро утро

Трпението е доблест
рече некој гласно
трпението е слабост на немоќните
прошепоти еден
мислиш дека правиш нешто
а ти неправиш ништо
и после трпението
доаѓа очајот
тивко и нечујно се вовлекува
и таму долго останува
се крие позади дупката
што ете се створила во душата
се вика надеж
која те тера
наутро да ги отвориш очите
и на птиците во лет
да им кажеш добро утро
знаеш дека нема да те слушнат
на рибите во вода
да им кажеш добар ден
знаеш дека нема да те слушнат
на мравките да им кажеш добра вечер
знаеш дека нема да те слушнат
но се надеваш
дека ете тоа ќе се случи утре
трпеливо секое утро кажуваш добро утро
кога ќе сватиш
дека птицата отишла на југ
дека рибата завршила на нечија трпеца
дека мравките со мракот се скриле

и во земјата отишле
тогаш трпеливоста те напушта
очајот пламнува
те остава сам и осамен
кога повторно ќе ги отвориш очите
дали повторно ќе кажеш
добро утро.

Ехото на душата ранета

Мислите ги раѓаше осаменоста
Во темнината евеги прегрнати
Од хаосот избегаа
Во празнина дојдоа
Само тоа остана
Премногу празно време
И многу многу зборови
Зборови
Кои понекогаш немаат никаква вредност
Доаѓаат и си заминуваат
Исто како деновите
Доаѓаат
Ќе се прекопираат на матрицата
Кои некои ја нарекуваат живот
И ете ќе си заминеа
Не носеа ништо ново
Не носеа ништо со себе
Не правеа никоаков белег
Само доаѓаа и си заминуваа
И тие станаа безделници
Станаа монотони
Безлични и сиви
Честопати
Носеа некое нејасно бreme
Бreme кое правеше мачнина
Кое се распостилаше во секој миг
Саркастично ликуваше
Мачнината
Окото го тераше наутро
Што повеќе затворено да биде
Му зборуваше
Нема којзнае што да видиш
Свежина нема
Жагор нема
Празно празно и празно
Досадни монотони разговори

Кои и вчера и завчера беа исти
Апатија од гледање
Да гледаше во небото
И тоа беше залудно
И тоа беше бесцелно
Не стигнуваше погледот
Ни до врвот на рскошната липа
Но и да го направеше
Сеедне ќе беше
Никој немаше да го прифати погледот
Одпоодамна и бескрајот го отфрли
Великодушно
Прво му ја подари светлината
Потоа чудно си поигра
Го затвори просторот
Остави само еден мал дел
Кој повеќе наликуваше на процеп
Ете затоа окото стана апатично
Ни усните не беа подобри
И тие станаа молчеливи
Скржави на зборови
Не затоа што
Зборовите беа бесценети
Или многу важни
Или многу мудри
Туку никој не ги слушаше
Не беа тоа зборови на омраза
Не беа тоа зборови на милостиња
Тоа беа мали
Обични
Кои бараа место каде гнездо ќе свијат
Попусто
Секој збор што повеќе молбен беше
Судбината сурово возвраќаше
Толку сурово
Што лузни длабоки оставаше
Лузни
Кои со секој поминат ден
Бразди стануваа
Тука

Во тие бразди
Болниот лелек на душата течеше
Течеше незапирливо
И ехо создаваше
Громогласно и страотно.

Круг или Имагинација

Живееш како еден сон
трула почва
чекориш и одиш кон целта
јалова надеш
молчиш да не ги брануваш чувата
слепи мигови
отспотива светлоста те мами
празни зборови
никогаш и не си се родил
тоа е вистината
и повторно од почеток започнуваш
времето е измамник
од место на место се селиш
бесцелно лутање
молчи тишината за те*е
сомнежот е тој
крик душа и лага
тргнуваш
нова вистина нов круг
зарем е можно
знаеш сега каде е крајот
или беше почеток

Нимфа

ти и твојата насмевка
беше еден бран
не не беше една бура
што ја разбранува мојата душа
пловеше ти таму
со твојот поглед заносен
од дамар таен
една желба зедев
како чамец ја пуштив да плови
а ти моја нимфо
што морето е твоето царство
пловеше безгрижно
не ти пречеа бурите
зошто ти ги создаваше

Залудно

Тагата во срцето се свила
Отсекогаш зарем таму била
Немам сили повторно да молам
Немам време повторно да горам

И за тебе и за мене подобро е вака
И за тебе и за мене помалку е мака
Третата ноќ конечно видов
Третата ноќ конечно сватив
Колку боли колку пече

Не барајме со самотија ќе се прекријам
Не гледајме со зората ќе заминам
Изгасниги ѕвездите залудно светат
Заприги солзите залудно капат.

Утринска Радост

занесено и вљубено
го прегнав првиот зрак на утрото
уште добро утро не кажав
бев исполнет како никогаш досега
ноќва
месечината блескаше со полн сјај
таа
храброст ми влеа
и со прст ми покажа
птеката идна ми ја посла
со прашина светликава ја попрска
о колку беше тоа заносно
слепита ја виделе та прашина
и допирот на прстите знаат да ја опишат
слепците во денот
кој само лутаат
ни белината неможат да ја видат
еве
го исчекувам следниот миг
со нетрпение големо
знам повозбудлив ќе биде од минатиов

Испревртено

Понор тука се створи
Душата ала ја јади
За безделник ли зборуваме
Чекорот кон ништо
Ете видовте бедник е
Трча со итаница назад
Сништа ли ќе граби
Час поскоро
И никогаш напред не одел
Скок во место
Заробено животно се стори
Молчи со погледот сега
Трага празна е
Низ песокот жежок мина
Карванот низ прсти го гледа
Молк еден чудак му дари
Не светлост беше тоа
Не го разбра добро
Со прстот кон ништо му покажа
Зрак да створи
Повторно неразбран стана
Чмае
Не тоа не го сака лажна милост е
Молчи
Но тишината ја презира
Талог на душа
Зарем низа нова нема сега
Повторно молк
Заробен во кафез
Погледот ете
Тука пред него искра го лажи.

КРИКОТ НА ДУШАТА ИЗМАМЕНА

Голобради момчиња
Велат
Гората со трепер ги викнала
Заспале
Камењарите ги прекриле
Навистина
Ова не е бајка
Не беа тоа деца
Сега силни како карпи се
Од темјанушката мирисот го украде
Застанете
Викаше еден горски звер
Зарем можете
Поголеми сверови од мене да бидете
Се откорна крикот
Со шумор јачеше нагоре
Застана времето ете тука
Заспа чекорот ете таму
Молк и страв од никаде течи
Лага беше тоа
Привидот ден се стори
Замина ништавилото
Книгите пишуваа трагата се губи
Изморени и папсани чувства
Зарем никогаш нема крај на лудиово
Кругот евего
Почеток од никаде
Карајот
Тоа беше само празна желба
Сонувачи илјадни.

Круг Волшебен

Маглата густа се развлече во долинава
 Се завлече во секоја шуплина
 Го исплаши скитникот
 Литите алишта на него се тресат
 Душата му трепери
 Патот го изгуби до дупката која дом му е
 Дупката некои пештера ја нарекуваа
 Со мал наслон карпа беше
 Гледа и незнае каде
 Виежот одвратен се огласи
 Волциве самотници го тераат на место да не стои
 Барем во круг да се врти
 Со секоја стапка маглата е се погуста
 Со секој чекор стравот е се поголем
 Лити алишта
 Беден живот од други подарен
 За скитникот сега има висока цена
 Бесценет е зане добро
 Чекори
 Не така брзо како вчера
 Споро со поглед впиен во земјаго тера напати да побрза виежот
 Морниви го полазија знае дека е гладен самотникот
 Го познава кога вие вака
 Но проклетиов круг крај нема

Лити партали

Сакав повторно да напишам песна
За едно сениште кое имаше лити партали на себе
Но душегрижниците веднаш се јавија
Ме нарекоја слуга на злото
Сум го опејувал постојано
И преубаво зборови сум пишувал за сеништето
За злото ли ги прашав
Незнаат да ми одговорат и молчат
сега кога спијат душегрижниците
Дали навистина да пишувам
Но аветов што го гледам
Како немирно оди од место до место
Со раката одмавна и сеедно му беше
Литоста го прави уште пострашен
Само се заврти и замина незнам каде
Останав со празнотијата што ја остави
Останав да чекам мисла која ќе не однесе
Во денот каде повторно ќе мислам
Повторно занесено ќе пишувам
Во денот што исполнет ќе биде

Лудо време

Ова е приказна за едно лудо време
За една луда ноќ
Кога тишината понизно заминува
И на лудоста место и остапува
Фенерите сега поблескаво светат
Ги канат
Ги викаат со викот трескавичен
Само храбрите
Кукавиците
Неодлучните нека останат дома
Жагори смеи и врисок
Та едно ти е сега

Рецензија

Животот е една огромна сцена каде што секое Битие си има одредена улога, иако се познати значително различни сваќања, животот несомнео во секој нов миг ја менува својата дотогаш нам позната дефиниција, тој и понатаму ќе остане една голема мешавина на доброто и злото, од убаво и неубаво, од светлина и темнина на Човекот и Човечноста во него. Но се сепак зависи од степен на Љубовта што едно Битие ја има во себе, не дека животот може да биде совршено добар, сепак несмееме никогаш да и завртиме грб на надежда и бесцелно да лутаме во просторот наречен тишина.

Лесно е да се биде себичен и нечовечен, а најтешко е да се остане човечен до самиот крај. И тука почнуваат да се рушат убавините на животот. Ако е Убавината таа која ќе го спаси животот, тогаш човекот треба да е исполнет со неа. Само што не секој и не секаде се прифаќа онаа Убавина на животот на ист начин. Нема поголеми височини од човековата душа. Треба да се тргне кон пристаништето на крајот од патот по кој пловат душите наши. Да се сирне во водите околу нас и да се види одразот кој сјае и се протнува низ длабочините на тие отсекогаш и засекогаш непознати води. Да се сирне и во душата на човека. Да си дозволат човек со човека да се упатат кон своите светли пристаништа каде што ги чека убавината на светот и да ги спаси нив. А потоа тие него. На едната страна на мостот помеѓу срцето и неговиот чувар се раѓаат нескротливите зборови, а потоа долго трае нивната тишина.

Соновите, да тие најубави пространства каде што Човекот живее, токму онака, како што сака, е најголемата инспирација за оваа стихозбирка на Чернодримски.

Галабов Владимир

Кратка Биографија

Никодин Чернодримски- (Трајче Јованчески)

Сјајот на ѕвездата под која сум роден повеќе не трепери така силно во оваа мирна и тивка ноќ,сега само невидливите очи на судбината ме гледаат од далечините,бдееќе над секој миг нероден,но ете Јас низ моите сеќавања се прашувам,каде ли отидоа во таа Светлосна Река сите минати животи,знам некој ќе рече..размислуваш за утопијата наречена Вечен Живот..не..ќе ви кажам..низ сите минати денови,месеци,години само ја раскажувал најубавата Балада за Бесмртната Душа, таа вистина која ме оплеменуваше,и ми подарува сила се до физичката смрт.

Напати кога одмолчував,моите соништа градеа мостови помеѓу сите желби и можности,одев,трагав,скитав,честопати на патеките каде што несмеев,и во тоа забрането,обичното го претворав во необично.

Па така

Додека се менуваа Еоните,го гледав мојот втиснат лик како се менува,менуваќи се ликот,се создаваа Напишаните Дела,тие Небесни Симфонии кои ми ги подари мојата Муза.Муза,која ме натера да ги поминам границите кои не им беа дозволени на смртниците.

Знам дека суптилно ме привлече и низ круговите на Данте,и ме натера да тагувам заедно со дождот на прагот каде што Јавето доаѓаше.

Напати бев принуден да ги купувам деновите,за да ја смирам разбрануваната тишина,тишина која се распрснуваше во секоја утринска пурпурност,и тогаш крадев од небото ситни златни зраци,ги пружав исто како дете дланките,и на секој заскитан облак го пишував нејзиното име,Музата,која ме Воздигна,но и ме турна во сите Бездни.

Ако некому му значат бројките тогаш 1964 е годината кога светлината се роди во моето срце,и блескаше се до последниот миг,некаде под Величенствената Маркова Грамада ,каде и сега во спокој под заштита на Месечината спие градот Прилеп.

Верувајтеми,несакам да бидам споменик на младоста,ја немам веќе мојата Муза Јана ,и храброста да отидам на нејзината хумка,но сепак припаѓаме на Бесконечноста,и таму во тие Бескрајни пространства ќе бидаме прегрнати со Антеријата на Љубовта.

А вам,вам,ви ги оставам сите напишани зборови,читајќи ги знам,ќе ги допрете сите невидливи светови,влегуваќи несвесно во вретеното на времето.

Стихозбирки

1.Арнаутска Жетва-2.Астра-3.Балканска Рапсодија-4.Бездомност-5.Ден Без Виделина,ноќ без Месечина-6.Дневникот на Еден Сонувач-7.Изгубени

Мигови-8.Јавето Ако Некогаш Апстинира-9.Кај Си бе Другар-10.Како Станав Лита Сенка-11.Крилати Сни-12.Македонија и Сонцето-13.Мисловен Дневник-14.Мој Роде-15.Мозаик Од Мигови-16.Мртви Сенки на Мртва Стража-17.На Спилите им раскажувам-18.Носталгични Ноќи-19.Од Небиднина крај Јавето дојдов-20.Огнени Виори-21.Ова не е Мојот Лик-22.Пагански Стихови-23.Пелин вода-24.По Патеките на Орфеј-25.Прилепски Ехо-26.Шепотот на Скриениот Дамар-27.Скрбот како Утеха-28.Трагач по Илузии-29.Успони и Падови-30.Во Метежот на Чувствата-31.Заборавени Спомени-32.Мртов Бунтовник-33.Спомени Собрани во Ковчег-34.Големиот Летаач-35.Апокалипсата на Мртвото Време-36.Добредојде во Мојот Свет-37.Месечеви Сонети-37.Мислите на Еден Ерегор-38.Смарагдни Записи-39.Осамени Монолози-40.Во Пукнатините на Времето-41.Скрбот како Утеха-42.Ликот на Болката-43.Еретик-44.Последните седум дена на Љубовта-45.Моите Проштални Шепоти-46.Копиле на Судбината 47.Помеѓу Тишината и Животот-48.Оставете ме барем да Сонувам-49.Кукла на Судбината 50.Фенерите на Мојата Душа

Поеми

1.Ангелски Шепотења(напишана заедно со Даница Петровска-Дани од Куманово и Славица Славкова од Битола) 2.Браќа по Мрак-3.Десете Балкански Проклетства-4.Катадневно Тркало-5.Монолог со Паметникот-6.Ново Утро-7.Паганска Ода-8.Катакомбите на Ужасот 9.Пад Без крај

Драми

1.и сега Шо-2.Нова Кожа.

Романи

1.Последна Молитва-2.Пред Портите на Љубовта-3.Затворија Пандорината Кутија-4.Кара Севда-5.Злокобна Вистина-6.Кафез-7.Приказни кои нетребало никогаш да бидат раскажани-8.Парче Душа-9.Ти Благодарам Месечино-10.Тајната на Нормандови-11.Првиот Ангел.

Монодрами

1.Ало Диоген на Линија.

Новела

1.Кога Животот беше Приказна.2.Ноќта кога започна се

Збирки Раскази

1.Бразда-2.Неизвесни Патеки-3.Номад во Душата-4.Од Сонот до Јавето-
5.Приказни од Малиот Сокак-6.Затворени Кругови-7.Молскавични
Мигови-8.Шепотот на Вечноста-9.Битпазарска Хроника-10.Прошетка по
Соништата.11.Грутка Земја

Автобиографија

1.Апостолите на Ѓаволот

Рецензија

Галабов Владимир

Графички дизајн и изработка на Корицата

Александар Талески

Електронска Изработка на Стихозбирката

Веб Студио Вавилон

Стихозбирка

Никодин Чернодримски- Крилати сни

Скопје 1999 година

CIP-Каталогизација на публикацијата

Национална и Унервезитетска Библиотека “Св Климент Охридски”-Скопје

Крилати Сни 1999 година 53 страни

ISBN-10 608-4778-53-4

ISBN-13 978-608-4778-53-0

EAN 9786084778530

